

Leerrede over Openbaring 21: 5 t/m 7, uitgesproken op Woensdagavond 5/10/49 te Schiedam door H. Hofman, evangeliedienaar.

Zingen - Psalm 69: 14
Lezen - Openbaring 21

Bediening van het Sacrament des Heiligen Doops.

Gaan wij eerst over tot het bedienen van de Heilige Doop:

De Hoofdsom van de leer ... (enz., het gehele doopformulier t/m de beantwoording van de vragen).

Toespraak:

Dat die almachtige en genadige God, Die U gekend heeft van voor de grondlegging der wereld, u in uw zaad toeschikke, dat de Naam Gods en Zijns Zoons alsmede de werken des Geestes nog openbaar worden. Ik ben enigermate aangedaan, doordat zoëven, toen ik naar ulieden keek, terugkwam, hoe wij elkander in het begin hebben leren kennen: gijlieden in uw ongeluk van uw staat, ik daartegenover in nood van mijn ziel, want ik kon u niets geven.

Nu heeft Hij Woord en Sacrament willen heiligen en dienstbaar stellen om de werken van Zijn genade aan u te verheerlijken. Hoe betaamt ons dan, dat wij aan Hem gebonden zijn, en Hem aankleven zoals de gordel kleeft aan de lenden des mans! Dat die God, Die dan uit vrije liefde en eeuwige barmhartigheid en genade handelde, en Zijn Naam verheerlijkte door Zijn werken, ook verder aan en onder ons, ook aan Uw zaad, de heerlijkheid van Zijn Naam en werken openbaar brenge.

Heeft Hij U dan geschonken toegang door het bloed Zijns Zoons, dat gij dan aan Zijn troon gebonden moogt zijn met een arbeidzame ziel, dat Zijn Koninkrijk kome, en dat Zijn Naam en de Naam Zijns Zoons ook nog in uw zaad genoemd worde, opdat dat zij tot eer en heerlijkheid Gods en in uitbreiding van Zijn Koninkrijk. Dat gij in die grote dag, wanneer wij tot de korenhoop verzameld zullen worden, vrijmoedigheid moogt vinden in het: hier zijn wij, en het zaad dat Gij ons genadiglijk schonk, tot eeuwige dankzegging aan Zijn Majesteit. Dat zij zo.

Cornelia, ik doop u in de Naam des Vaders, en des Zoons, en des Heiligen Geestes. Amen.

(Staande gezongen Psalm 134: 3 - Dat 's HEEREN zegen op u daal ...)

Eindigen wij met dankzegging. (Het dankgebed van het formulier).

Tekst.

Het woord waarvoor wij uw aandacht vragen, vindt gij in het ons zoëven gelezen 21e hoofdstuk uit de Openbaring van Johannes, en wel nader het 5e, 6e en 7e vers, waar Gods Woord aldus luidt:

5. *En Die op de troon zat, zeide: Ziet, Ik maak alle dingen nieuw. En Hij zeide tot mij: Schrijf, want deze woorden zijn waarachtig en getrouw.*
6. *En Hij sprak tot mij: Het is geschied. Ik ben de Alfa en de Oméga, het Begin en het Einde. Ik zal de dorstigen geven uit de fontein van het water des levens voor niet.*
7. *Die overwint, zal alles beërven; en Ik zal hem een God zijn, en hij zal Mij een Zoon zijn.*

Leerrede.

Wij begonnen te lezen: "En Die op de troon zat, zeide: Ziet, Ik maak alle dingen nieuw." Verheven en gezegend woord, uit de mond van Jezus Christus. Immers, Hij is het, Die in Zijn diepe vernedering, in lijden en sterven, alles heeft verdiend en verworven wat tot zaligheid nodig was, en Hij is door de Vader bij uitnemendheid zeer verhoogd, zodat Hij een Naam heeft boven alle naam, opdat in de Naam van Jezus Christus alle knie zich zou buigen, en alle tong zou belijden dat Hij de Heere is, Die op Zijn troon is gezeten, Die de Overwinnaar is, de Overwinnaar van dood, graf en hel, Die Eén voor allen overwon, en nu Zijn ellendigen in Zijn overwinning doet en laat delen, en eeuwig wil laten delen. Daartoe hebben wij ten pand, dat Hij op de troon zit, in koninklijke macht, in majesteit, in heerlijkheid.

In het bijzonder is er in deze twee laatste hoofdstukken sprake van de staat der heerlijkheid, van het nieuwe Jeruzalem, van het hemelleven. Wat hierboven in volkomenheid is, dat wordt hier, op dit benedenrond, in de strijdende kerk, al aanvankelijk, in enig beginsel geleerd. Het is hier immers de voorbereiding om straks in de hemel te kunnen zijn, waar de straten van goud zijn, waar geen zon of maan meer nodig is, waar het Lam de kaars zal zijn.

Maar, wat moeten wij in de hemel doen, als wij hier niet worden voorbereid om daar te kunnen zijn? Wat moeten wij daar gaan doen? Wat zal daar ons werk zijn? Daarom is het hier de voorbereiding.

Zo-even hebben wij gelezen, dat Zijn Woord - het Woord des Konings, gezeten op de troon - is: "Ziet, Ik maak alle dingen nieuw."

Wat is dat, wat sluit dat in? Immers dit: dat, wat door de zonde is, wat door Adams val is, waardoor alles "oud" is, dat wordt door Christus (Hij zegt het Zelf) helemaal ongedaan gemaakt. Hij wil, en zal zo handelen, dat Hij er een totaal afgesloten tijdperk van maakt: dat is oud, dat is voorbij!

Hij maakt alle dingen nieuw. Hierboven zal alles volmaakt nieuw zijn, want daar zal God zijn alles en in allen. Hij, Die het leven is, en alles wat er is, zal rechtstreeks uit Zijn troon verzadigd worden met alle volheid. Wat hierboven dan volmaakt is, zeiden wij, wordt hier bij aanvang gekend.

Als wij dan lezen: "Ik maak alle dingen nieuw", dan bedenken wij daarbij in de eerste plaats hoe Christus' werk is, Die Zichzelf door Zijn Woord en Geest een gemeente vergadert ten eeuwigten leven, en die door Zijn Woord en Geest bearbeidt in overtuiging van hun zonde, hen daaronder vernedert en verootmoedigt, zo diep, dat zij geheel tot het bewustzijn komen, dat zij in Adams val de drievoudige dood onderworpen zijn geworden, en in een algehele staat des oordeels zijn.

Want dat belijden wij, maar ... is dat bij ons werkelijkheid? En dat doet Christus door Zijn Geest en Woord. Hij leert ons onze oude staat kennen, onze staat in Adam. Laat ons er toch rekening mee houden (het is hier zo'n klein poosje dat het voorbereiding is!), dat dat het eerste is van het zaligmakend werk dat wij moeten leren kennen.

Wij moeten niet leren kennen dat wij hiervoor en daarvoor een tekst kregen en dat woord kwam in me, en geloof hier- en daarvoor. Maar wij moeten in de eerste plaats leren kennen hoe groot onze zonde en ellende zijn. Dat die zo groot zijn, dat, als Christus niet ingrijpt en een omkeer van zaken teweeg brengt, wij blijven zitten zoals wij zitten, want dat wij er zelf niets aan kunnen veranderen.

Maakt zulk een leer niet, dat daaruit werkeloze mensen ontstaan, in deze zin: "Och ja, ik kan er niets aan doen, hoor, het is helemaal een werk van de Heere!" Neen! Want, als die leer op ons verstand en hart wordt aangedrongen, en de werkelijkheid dringt bij ons in, dan kan de ernst openbaar worden, dat als nu niet alles aan ons geschiedt, dan is het eeuwig kwijt!

O, laten wij daar eens even bij stil staan en over nadenken: voorbereidingstijd! Rijpende voor een nimmer, nimmer, NIMMER eindigende eeuwigheid! En zoals nu straks de boom valt, zal hij liggen, hetzij ten zuiden, hetzij ten noorden. Bij de dood is er geen bezinning meer. Het zal toch wat zijn om eeuwig buiten God te moeten vallen, buiten Zijn gunst en gemeenschap! Vreselijk! Beter was het, nooit geboren te zijn geweest! En nu leert die grote Koning ons, dat Hij de Beantwoordende wil zijn in onze ellende.

Die op de troon zat, (lezen wij hier) zei: "Ziet, Ik maak alle dingen nieuw." Dan moeten wij eerst het oude leren kennen. Hoe kan er anders behoefte zijn, dat alles nieuw gemaakt wordt? Laten wij dan leren kennen, ja, ik zou zeggen: laten wij de handen tot God opheffen, en er Hem om bédelen dat wij leren kennen: onze zonden, zoals die gekend moeten worden, dat wij de gevangenen zijn onder satan, de gevangenen onder de zonde, de gevangenen onder de Wet (die de vloek uitspreekt!), en dat dät nu onze stáát is. Niet eens een geval, dat wij leren kennen als van voorbijgaande aard, een zekere toestand; maar dat dät onze staat is waarin wij zĳn, en als wij er niet uitgehaald worden, dan zitten wij er voor eeuwig in.

Nu wil Hij alles nieuw maken. Als dan alles nieuw gemaakt wordt, dan is dat een staatsverandering. Nĳeuw maken; het òude wèg, alles nieuw. Daarom spreekt Paulus ook: "het oude is voorbijgegaan, ziet, het is alles nieuw geworden." Hij spreekt van onze natuurlijke staat, van een oud mens, en verder van een mens in Christus, dat dfe een nieuw schepsel is.

Dat ligt toch begrepen in heel het werk Gods en der genade. Christus heeft daartoe die levendmakende Geest verworven, Die ons overtuigt van onze zonden, en ons daaronder vernedert en verootmoedigt. Maar, als wij de uitgewerkten zijn, en de handen in de schoot moeten leggen, en ons Gods Majesteit moeten onderwerpen en ons schuldig kennen, dan is het ook dezelfde Geest Die wederbaart en vernieuwt. Ook, waar wij onder God in Adam worden afgesneden, en ons Christus Jezus inlijft, opdat wij een nieuw schepsel zouden zijn. Dan beginnen wij nieuw te leren kennen. Hij maakt, zegt Hij, alle dingen nieuw.

Het is een zeer groot werk als een mens wedergeboren en vernieuwd wordt, maar dat is nog maar het begin. Dat is het begin van alles nieuw te maken! Wij veranderen dan van eigenaar. Niet meer onszelfs, niet meer eigen meester, maar wij leren dan uit de diepste grond des harten met ons leerboek, de catechismus, te belijden: "Dat ik met lichaam en ziel, beide in het leven en sterven, niet mijn, maar mijns getrouwen Zaligmakers Jezus Christus eigen ben." Wij zijn van Hĕm, gekocht door Zijn dierbaar bloed, en Hij bewaart ons ook, Hem tot een eigendom. Zo zijn wij daardoor in een nieuwe staat, en in dat werk van vernieuwing betrokken en begrepen, om straks in de hemel te mogen zijn, waar dan àlle oud afgedaan zal zijn. Want wanneer wij in die zalige oorden mogen belanden, dan zal er geen gedachte meer overblijven aan het oude. Dat is daar niet meer. Hier verliezen wij -- onder de heerschappij der genade -- al uit het oog, dat wij in een wereld zijn, die in het boze ligt, dat wij nog in een vlees en natuur zijn die verdorven is, dat wij hier nog op het terrein zijn, waar de troon des satans is. Als genade heerschappij voert, leren wij nieuw kennen alsof er geen oud meer bestaat. Maar bij de dood houdt werkelijk alle macht op; daar heerst Gòd volkomen. Nu belooft Christus: "Ik maak alle dingen nieuw." Dat doe Ik; daar kunt gij op rekenen.

Ben je in dat werk van vernieuwing betrokken, leer je daar van kennen, en komt nu nog steeds voor de dag van oud, uit Adam, moet je dat met smart, verdriet, met leed beleven, ook bij alle genade dat je een onbekeerde natuur en vlees overhoudt, een wereld die in het boze ligt, Jezus belooft hier: Ik maak alle dingen nieuw." Hij wil zeggen: wat Ik gedaan heb, dat hĕb Ik gedaan. Dat was een werk, dat geen mens kon doen, maar dat heb Ik gedaan. Gij zijt gezaligd geworden in geloof, en nu moogt gij verder op Mij rekenen. Zo'n trouwe Herder is Jezus. Dat was het Woord van Hem, Die op de troon zat.

Hij heeft dat nog laten bevestigen, want er staat hier nog bij: "En Hij zeide tot mij: Schrijf, want deze woorden zijn waarachtig en getrouw." Wij zijn hier in de strijdende kerk, en dat is de Koning bekend. Want Hij heeft hier 33 jaar lang gewandeld, en heeft het in alles Zelf ervaren. Hij weet wat de wereld is, en wie satan is. Hij heeft in het midden gewoond, hier gewandeld. En daar Hij nu alles weet, zo heeft Hij apart nog eens gesproken: "Schrijf, want deze woorden zijn waarachtig en getrouw", om ons de verzekering te geven, dat wij op Hem kunnen rekenen.

Wij kunnen niets veranderen. Vernieuwen is òns werk niet; dat is Zijn werk. Hij maakt alle dingen nieuw. Straks ontvalt ons alles wat nog aan oud doet denken. Dìe troost dan, die moet alle leed verzachten. Wij hebben hier reden om alle strijd op te nemen. Niet: véél strijd, maar àlle strijd. Daar is een overvloed van redenen toe.

Ik lees hier verder: "En Hij sprak tot mij: Het is geschied." Wat is er geschied? Alles wat geschieden moest opdat Hij alle dingen nieuw zou maken. Er is geschied wat de patriarchen en profeten gesproken hebben en waarvan de apostelen gehandeld hebben. In één woord: er is geschied wat geschieden moest, wat God op de schouders van Zijn Zoon gelegd had. Want Zijn Zoon had op Zich genomen om Borg te zijn, daar het de wille Gods des Vaders was, uit een wereld verloren in schuld een gemeente te hebben, en die Zijn gunst en gemeenschap te doen genieten.

De mens kon niets doen, want de mens is als het blad van de boom, van God afgefallen. Onze natuur is zo verdorven geworden, dat wij ongeschikt zijn tot enig geestelijk goed, en geneigd tot alle kwaad. Wat wij denken dàt nog goed is, hetzij van gedachten, van woorden of van werken, maar als het niet uit God en Zijn genade voortvloeit, dan is het, als wij nader licht krijgen, nõg fout, want, het is van een gevallen mens, en kan God niet behagen.

Daarom moest er Eén het werk doen, dat in alle opzichten beantwoordde aan de heerlijkheid van Gods Wezen, aan de luister Zijner Majesteit. Dat kon niet éinig mens! Dat kon geen engel, maar Eén was er Die dat wèl kon, en dat was: Jezus Christus, Gods eniggeboren Zoon, Die daartoe dan ook indertijd ons vlees en onze natuur aannam uit de maagd Maria, door de kracht en werking van de Heilige Geest, zodat Christus geboren is buiten het verbroken werkverbond, buiten de wet des huwelijks, en dus geheel zonder zonde was. Hij had geen zonde.

Hij nam de zonden van Zijn ganse kerk op Zich, om daarvoor te betalen. Maar daardoor deed Hij een werk dat ook geheel naar de Wet was. Christus was zonder zonde; Hij was volkomen naar de Wet. En ook wat Hij op Zich nam, was naar de Wet. Want die vraagt: God boven alles lief te hebben, en de naaste als zichzelf. Zo wilde God zondaars zaligen, maar ... dan moest daarvoor betaald worden, en dat kon geen mens dan Hij alleen. Hij deed dat uit liefde tot God, voor een wereld verloren in schuld. Dat kon Hij alleen.

Hij heeft Zich volkomen van Zijn taak gekweten. God heeft dat ook bewezen als Hij Hem op de derde dag uit de doden opwekte. Ook op de veertigste dag, toen de hemel Hem heeft ontvangen tot de tijd van de wederoprichting aller dingen, en op de vijftigste dag, toen zich het zoele zuiden van het eeuwige welbehagen opende, en er een plasregen van zegen nederdaalde. Het is geschied. Hij is dan gezeten aan de rechterhand Gods des Vaders in heerlijkheid, opdat Zijn heilverdiensten en de vrucht Zijns arbeids op aarde en in de hemel openbaar zou worden. Het is geschied.

Daarom lezen wij ook nog in de Openbaring, van de Oude van dagen, Die gezeten was op Zijn troon, dat er een boek in Zijn rechterhand was, geschreven van binnen en van buiten, verzegeld met zeven zegelen, en dat er niemand was, in de hemel noch op de aarde noch onder de aarde, die waardig was het boek te nemen en zijn zegelen te verbreken. Hierover weende Johannes zeer, maar één van de ouderlingen zei tot hem: "Ween niet; zie, de Leeuw, Die uit de stam van

Juda is, de Wortel Davids, heeft overwonnen, om het boek te openen, en zijn zeven zegelen open te breken." Christus heeft die waardigheid. Die zegt hier: "Het is geschied." Er kan niets aan toe- of afgedaan worden, het behoeft niet, en Hij wil het ook niet hebben. Het *is* gedaan. Alles wat tot volkomen zaligheid nodig is, *is* gedaan. Het *is* geschied.

Wat wil Hij dan van ons? Dat wij Hem eren, en Hem geloof geven, dat wij ons geheel aan Hem houden, zodat wij de Zoon eren gelijk als de Vader. Doen wij dat van nature? Neen! Dat doe ik niet, en dat doet gij ook niet. Wij hebben wel eerbied en geloof voor onszelf, voor òns werk, en ònze inzichten en vermeningen, dàt wèl. Maar geloof voor Christus' werk, zoals het moet, hebben wij níet. Daardoor blijven wij in de ellende en in de narigheid zitten.

Wat is dan Gods grote liefde? Dat Hij ons ontdekt wat voor Hèm geldt, zodat wij onze zonden leren kennen als bergen, gestegen tot in de troon van God, en uitgediept tot in de hel, dat wij ons werk zien als ijdelheid, waardeloos, als een rook voor de wind, als stro voor het vuur, als stof, opdat wij het moeten loslaten en prijsgeven. O, wat is dat toch op zijn plaats!

Wat hebben wij nog verder nodig? Dat van het gezag van Gods Majesteit openbaar wordt, en dat dàt over ons heerschappij gaat voeren, opdat bij ons onder het gezag van Gods Majesteit alles wordt weggevaagd. Dan rest ons niets anders dan Jezus Christus. Dan zal er plaats zijn om Hem te eren, en om Zijn Persoon en Zijn werk te huldigen en in vrucht te mogen gaan ervaren door de genade des Geestes, namelijk, dat àlles geschied is.

Het is geschied - een volkomen, een volbracht werk: verzoening door voldoening - opdat wij aanneming bij God zouden verkrijgen door Christus' arbeid, en dat Hij daartoe verhoogd is aan de rechterhand Gods des Vaders, opdat wij de vrucht van Zijn arbeid zouden leren kennen in toepassing aan onze ziel. Dan zijn wij een onderwerp, want onder Gods Majesteit en recht worden wij daartoe een onderwerp. Dat worden wij dáár voor het eerst.

Verder hebben wij dat nodig - om een onderwerp te zijn - opdat verder openbaar zou worden: Jezus Christus alles, àlles, ALLES! In de hemel zal Christus zijn het Lam Gods, geslacht, in het midden des troons, Middelpunt van alle lof, dank, eer en aanbidding. Nu maakt Hij alle dingen nieuw; en begint hier al, dat Christus in het middelpunt komt te staan, dat wij al hetgeen buiten Zijn Persoon en arbeid is verwerpen, zodat er niets anders overblijft dan Hij, Hij, HIJ alleen. Dat is genadeleer, leer des Evangelies: Jezus Christus àlles!

Gij moogt zeggen: "Ja, er ligt een grote ruimte in dat werk, maar, kijk eens, hóe ga ik daarheen? Ik ben er van gescheiden, er van ontbloot!" Maar dat heeft een oorzaak: dan moet gij steunen op eigen werk. Dan moet gij de ernst der zaak niet doorzien, zodat gij uw staat van oordeel en vervloeking niet kent, en gij nog geloof hebt voor godsdienst, plicht, deugd, gesteldheid, of wàt nog. Want als wij onze staat zien zoals die is, en wanneer wij geen steunsel hebben bij onszelf, dan blijft er niets anders over dan alleen Jezus Christus en Dien gekruist; omdat er niets anders *is*. Hij alléén is het Enige.

Daarom lezen wij hier: "Ik ben de Alfa en de Oméga, het Begin en het Einde." Dat is Jezus, Hij is het Begin en het Einde. Van de mens komt niets in aanmerking. Maar, daar Hij het Begin is (want Hij heeft op Zich genomen om ellendige, rampzalige zondaars te zaligen) en het Einde (om, wat de Vader Hem op de schouders gelegd heeft: Hem een gemeente te bereiden als een maagd zonder vlek en zonder rimpel - dat is Christus' werk -), komen daar, als het bevindelijk gekend wordt, ellendigen tussen te zitten. Dat is de zaligheid. Zij komen ingesloten te zitten in dat werk waarvan Christus het Begin en het Einde is. Hij is Zelf Begin en Einde.

Het is zo'n groot werk, het werk van zaligheid, en Christus heeft er zo'n belang bij dat de Naam Zijns Vaders verheerlijkt wordt en zondaars wegzinken in de oceaan van Gods liefde, zodat Hij niets om iemands hand gezet heeft om te doen. Hij doet alles Zelf.

Het is dus een vertrouwd werk, het werk van Hem die er de hoogste belangen bij heeft, en Die ons mint met een Goddelijke liefde, Die lief had tot in de dood. Daarom is Hij het Begin en het Einde, Hij alléén alles. Laat dan maar al ons werk weggevaagd worden, en laat het door de wind des Geestes weggestormd worden als stro!

Hij voegt erbij: "Ik zal de dorstigen geven uit de fontein van het water des levens voor niet." Hij is Zelf de Fontein. En nu spreekt Hij hier weer, Hij Die het Begin en het Einde is: dat doe Ik, dat wil Ik geven. Ik wil u volkomen laven.

Nu loopt het er over, of wij de dorstigen zijn. Dat is: zijn wij de behoeftigen? Hebben wij Christus en Zijn werk nodig? Een dorstige heeft water nodig. Kom eens met wat anders aan, met het kostelijkste eten, dan zegt hij: "Zet het dáár maar neer, wáter, wáter! Ik heb zo'n dorst!" Zo spreekt Christus hier, in deze beeldspraak: "Ik zal de dorstigen geven uit de Fontein van het water des levens voor niet." Hij wil zeggen: Ik beantwoord uw behoefte, in uw dorst. Hij is Zelf de Beantwoording. Dat wil Hij zó volkomen zijn, dat er geen gebrek blijft zitten. Want naarmate er onderwerpelijke schikking is en Christus ons beantwoordt, zijn wij op die tijd verzadigd.

Als iemand daarvan vertelt, en er wordt op geantwoord: "Wat je nu vertelt is wel dierbaar, maar er is nog veel meer." Dan is dat niet op zijn plaats. Werkelijk niet. Die begrijpt dat niet. Vol is vól. Op een gelegenheid, toen ik gesproken had uit de toediening van Christus, zei men ook tegen mij dat er nog veel meer was, en: "wil ik je het eens vertellen?" Nu ja, die dingen wist ik zelf verstandelijk ook wel, want ik was er van mijn kinderjaren af onder opgevoed, daarom zei ik: "Dat eerbiedig ik allemaal; doch een emmer kan vol zijn, en een vingerhoed kan ook maar vol zijn; maar vól is vól." Hij maakt alle dingen nieuw. Met het genadewerk is het zo gesteld, dat als Hij beantwoordt, dan is er op die tijd geen gebrek meer.

Als de kracht eruit is, ja, dan komt weer nieuwe behoefte voor de dag. Daarom is het misplaatst, als men zich met het gepasseerde, wanneer de kracht eruit is, op de been houdt, door er over te redeneren, dus met wetenschap. Christus wil laven. Hij wil geven. Er staat: "van het water des levens voor niet." Hij vraagt er ook geen vergelding voor. Hij wéét dat wij dat niet kunnen, dat wij Hem niets kunnen aanbrengen, niet iets kunnen terugbetalen, hoe graag wij het ook zouden doen. Daarom zullen wij, als wij hierboven, in heerlijkheid zullen zijn, Hem volmaakt dank toebrengen. Dáár kunnen wij schuld afleggen, om Hem volmaakt uit Zijn werken te bedanken. Maar hoe is het h́er? Telkens tekort, tekort in onszelf. Als genade niet alles dekt, dan is het hopeloos fout. Maar nu geeft Hij hier te kennen, dat Hij in al onze behoeften en in al ons tekort, volkomen met Zichzelf wil voorzien en alles wil dekken. Laten wij dan maar met onze behoeften voor de dag komen, dan kunnen wij gaan beleven, dat Hij de Waarachtige en de Getrouwe is.

Naarmate de behoefte en het ongeluk, dus de dorst, werkt, is het toch zo zoet eens door Christus gedrenkt te worden, dat ons gegeven en geschonken wordt van het water des levens, waar men dan van zegt: "Dat, nademaal ik nu het beginsel der eeuwige vreugde in mijn hart gevoel, ik na dit leven volkomen zaligheid bezitten zal, die geen oog gezien, geen oor gehoord heeft, en in geens mensen hart is opgeklimmen, en dat, om God daarin eeuwiglijk te prijzen, hetgeen God bereid heeft dien, die Hem liefhebben."

Dat is er gewis aan vast, want Hij spreekt verder: "Die overwint, zal alles berven; en Ik zal hem tot een God zijn, en hij zal Mij een zoon zijn." Die overwint!

Maar, Christus is toch alléén Overwinnaar, Die op Zijn kleed en op Zijn dij deze Naam geschreven heeft: "Koning der koningen, en Heere der heren", overwinnende en opdat Hij overwonnen! Wat bedoelt de Koning hier dan, met: "die overwint?" Vraagt Hij dan tòch wat van ons? Ja! Hij vraagt dit: Houdt u nu eens alléén aan Míj, want wij zijn hier in de strijdende kerk.

Satan wil, dat wij als de nagels van onze handen zouden werken om een volmaakt christen te zijn, ja zo'n beetje een engel, en te zeggen: "zó moet het; dàt moet je doen, en dàt moet je laten." Als God ons de gelegenheid er toe laat, dan komt er bij ons voor de dag: "ik ben heiliger dan gij!"

Waarin bestaat dan de overwinning? Toch hierin: dat wij in het geloof aan Jezus gebonden blijven. Dáárin alleen bestaat het. Want van het geloof staat er toch, dat het de wereld overwint? Wat staat er in de Schriftuur niet van het geloof uitgedrukt! Nu is het dus slechts een eenvoudig gelovige: "Heere Jezus!"

Al zijn alle duivelen de hel uitgevaren, zodat wij zouden zeggen: "Zij zullen nog met mij op de loop gaan", doch slechts één uitroep: "Heere Jezus!" en wanneer wij ons dan in het geloof als aan Zijn voeten nederwerpen, dan is het: wèg met heel de hel.

Al worden wij overheerst van het verderf van onze afkomst, en het is gelovig: "Heere Jezus!", wat bewijst Hij dan? Dat Hij Heer en Meester is, Koning en Overwinnaar. Nu rest ons niets dan Jezus. Want Hij is ons van God gegeven tot wijsheid, tot rechtvaardigheid, tot heiligmaking en tot verlossing.

Heel de hel is er op uit om ons van Christus af te trekken, van de eenvoudigheid van de genadeleer, maar ook ons verduisterd verstand speelt ons dikwijls parten. Als wij nu zulke grote "armoedzaaiers" zijn, die telkens alles bij onszelf moeten opgeven, en er alleen overblijft het naakte, blote geloof: "Heere Jezus", dan zegt de Koning: gij zult alles beërven.

Zullen wij bedenken, dat, naarmate wij in eenvoudigheid gelovig aan Christus gebonden zijn, wij dan een doodarme in onszelf zijn. En naarmate dàt in zuiverheid in ons woont (men zegt wel eens: geen veer van onze mond kunnen wegblazen; inderdaad dat is zo), dan zegt Hij: "Die overwint, zal alles beërven." Alles dus wat de Koning verdiend heeft. Want zij worden gezegd erfgenamen Gods te zijn, en mede-erfgenamen Christi.

Zo wordt het straks een in bezit nemen van die grote erfenis, en om als kind in het huisgezin te worden opgenomen van patriarchen, profeten, apostelen en heiligen, één met hen te zijn, en dat krachtens het eeuwig welbehagen Gods. Wat een grondeloze liefde-arbeid! Dat wil Hij al bezegelen door de doop: alles voor ons te willen zijn. Dat de God aller genade ons daartoe dan het rechte licht en inzicht schenke, opdat wij er de vrucht van mogen wegdragen, dat Jezus Christus een volkomen Zaligmaker is, opdat dat alles zij Gode tot dankzegging en heerlijkheid. Amen.

Slotzang:

Psalm 72: 11

Zijn Naam moet eeuwig eer ontvangen ...

Zegen. Gaat voorts heen in vrede, en ontvangt de zegen des HEEREN:

De genade van onze Heere Jezus Christus, de liefde Gods des Vaders, en de troostvolle gemeenschap des Heiligen Geestes zij en blijve met u allen. Amen.